

SKATTEMINISTERIET

Den 3. oktober 1991

Vedlagt fremsendes svar på spørgsmål 2, 3 og 6 i udvalgets skrivelse af 10. september 1991 (§ 38 – bilag 13).

*Spørgsmål 2:**Ad § 38.14.01. Realrenteafgift*

Der ønskes en beskrivelse af, hvorledes forholdene på ejendomsmarkedet har påvirket provenuskønnet. (Beskrivelsen bedes belyse henholdsvis det almindelige boligmarked og erhvervslivets investeringer).

Svar:

Afkast af fast ejendom, der er erhvervet den 12. marts 1986 eller senere, og som ikke er omfattet af kvoteordningen, er afgiftspligtigt efter realrenteafgiftsloven. Inden for den årligt fastsatte kvote for investeringer i fast ejendom, der for 1991 er på 1,6 mia. kr., kan der realrenteafgiftsfrit investeres i erhvervsejendomme, ubebyggede grunde til erhvervsformål eller byfornyelse.

Afkast af nye investeringer i fast ejendom, der ikke ligger inden for kvoten, vil således være realrenteafgiftspligtigt.

Afkast af fast ejendom udgør en meget beskeden del af institutionernes realrenteafgiftspligtige afkast. Hverken udviklingen på markedet for boliger til beboelse eller erhvervslivets investeringer i fast ejendom er derfor af væsentlig betydning for realrenteafgiftsprovenuet.

Der er på denne baggrund ikke taget specifikt hensyn til forholdene på ejendomsmarkedet ved udarbejdelsen af provenuskønnet for realrenteafgiften for 1992.

Spørgsmål 3:

Hvor mange afgiftspligtige institutioner har foretaget en opdeling i flere selskaber, der har ført til den lavere stigning i den afgiftspligtige del af afgiftsgrundlaget? Hvor stort er indtægtstabet herved for statskassen?

Svar:

Som anført i bemærkningerne til FFL 1992 var en af årsagerne til, at provenuet af realrenteafgiften for 1990 blev lavere end forventet, at en ændret organisering hos visse af de afgiftspligtige institutioner med opdeling i flere selskaber førte til en lavere stigning i den afgiftspligtige andel af afgiftsgrundlaget end hidtil.

Meget skematisk kan princippet i opdelingen være, at der overføres policer uden overgangsfradrag til et nyt selskab, som fortrinsvis placerer i afgiftsfri aktiver. Herved reduceres den aktuelle formue i det gamle selskab, hvorved friholdelsesandelen stiger, og der spares realrenteafgift i det gamle selskab. I det nye selskab er friholdelsesandelen 0, men da der fortrinsvis investeres i afgiftsfri aktiver, er det af mindre betydning.

Det skal imidlertid understreges, at selskaberne kan foretage opdeling af andre årsager end hensynet til at spare realrenteafgift, f.eks. investeringstekniske eller organisatoriske hensyn. Der kan endvidere være tale om en direkte opdeling, hvor dele af forsikringsbestanden i det gamle selskab overføres til det nye (som beskrevet ovenfor), eller der kan oprettes nye selskaber, hvortil ny tilgang til forsikringsbestanden henføres, men uden der sker overførsel fra det gamle selskab.

I 1990 er to store livsforsikringsselskaber blevet opdelt i hver tre selskaber. Tidligere er et større selskab blevet opdelt. Desuden har en pensionskasse foretaget en opdeling. To selskaber har fået